

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně **M. Š.**, zastoupené JUDr. Martou Ježdíkovou, advokátkou se sídlem Liberec 2, Valdštejská 381/6, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 26. 9. 2005, č. j. 63 Cad 10/2005 - 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 3. 2005. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatelky o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 43 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.

Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu: Žalobkyně (se základním vzděláním bez vyučení, jež pracovala převážně jako pomocná pracovní síla) se několik let léčí pro hypertenzní chorobu, která je léčbou kompenzovaná bez orgánových komplikací. Více než deset let se léčí pro vertebrogenní potíže, převážně krční páteře v terénu rtg verifikovaných morfologických změn ve smyslu regresivních změn s nevelkými protruzemi plotének C3-7, v terénu primární stenosis páteřního kanálu bez kořenové symptomatologie a bez neurologického výpadu. Klinický obraz trvale nevykazoval významné zhoršení objektivního neurologického nálezu. Žalobkyně si stěžovala na brnění horních končetin více vlevo, avšak elektromyografické vyšetření neprokázalo patologii ve smyslu

syndromu karpálního tunelu vlevo. K datu vydání napadeného rozhodnutí žalované se u stěžovatelky jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož dominující příčinou byl výše popsaný vertebrogenní syndrom krční páteře v terénu morfologických změn bez objektivně prokázané zánikové radikulární symptomatologie a lehký vertebrogenní syndrom bederní bez významných regresivních změn a bez rad. zánikové symptomatologie.

Výše popsaný zdravotní stav a stupeň funkčního postižení byl pak krajským soudem hodnocen podle přílohy č. 2, k vyhl. č. 284/95 Sb., ve znění vyhl. č. 40/2000 Sb., kapitoly XV, oddílu F, položky 2 písm. b). Tato položka je určena pro degenerativní změny na páteři a ploténkách s lehkým funkčním postižením zpravidla více úseků páteře, s občas vystupujícími projevy nervového a svalového dráždění (např. cervikokraniální syndrom, cervikobrachiální syndrom, lumbální syndrom, ischialgie, syndrom sakroiliakálního skloubení, občasné blokády), slabostí svalového korzetu, omezením pohybu v postiženém úseku, omezení pro vynucené polohy a fyzicky náročné aktivity, kde možný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti je udán v rozmezí 15 - 25%. V případě žalobkyně byl pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti určen ve střední hranici rozmezí, tj. 20%, a to pro lehké funkční postižení více úseků páteře s občas vystupujícími projevy svalového dráždění se slabostí svalového korzetu s omezenou hybností v postiženém úseku, tedy z funkčního hlediska lehký nálezn bez kořenového dráždění. Ostatní onemocnění stěžovatelky byla posouzena jako nevýznamná a neměla podstatný vliv na její pracovní potenciál.

Při posuzování věci se krajský soud opíral o posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí pracoviště Ústí nad Labem ze dne 23. 6. 2005, resp. jeho doplnění ze dne 18. 8. 2005, který považoval za úplný v jeho skutkových zjištěních a přesvědčivý pokud jde o jeho posudkové závěry. Doplněním posudku ze dne 18. 8. 2005 pak bylo pouze opraveno pochybení administrativního charakteru, jak je patrné z obsahu posudku, zejm. pak jeho úvodních formulací o tom, že stěžovatelka není ani plně ani částečně invalidní. Jak v posudku, tak v jeho doplnění bylo onemocnění žalobkyně shodně podřazeno pod kapitolu XV odd. F položku 2 písm. b) vyhlášky č. 284/1995 Sb., čemuž odpovídá rozsah poklesu soustavné výdělečné činnosti v rozmezí 15 – 25%. Posudková komise stanovila míru poklesu na 20%.

Kasační stížnost podala žalobkyně z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že rozsudek krajského soudu se opírá o zmatečný listinný důkaz – posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, a řízení před soudem tak trpí podstatnou vadou, jež měla dle jejího názoru za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Původní posudek této posudkové komise ze dne 23. 6. 2005 hodnotil ve svém závěru pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u stěžovatelky na 35 %. Současně zde bylo uvedeno, že u stěžovatelky nešlo pokles o nejméně 33 %. Doplněním posudku ze dne 18. 8. 2005 pak posudková komise vysvětlila, že v původním posudku došlo omylem k záměně v procentuálním hodnocení zdravotního stavu posuzované. Takový posudek vzbuzuje u stěžovatelky pochybnosti o své správnosti. Oba posudky pak odkazují při hodnocení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti shodně na přílohu č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. v platném znění, konkrétně na kapitolu XV, oddíl F, položku 2, písm. b). Pod touto položkou jsou však uvedeny „*stavy po zlomeninách čelistí*“, pod písmenem b) pak konkrétně „*špatně zhojené, s defektem, s ovlivněním inervace, žvýkání,*

mimiky, hlasu“. Na první pohled je tak patrné, že tato položka nemá se zdravotním stavem stěžovatelky nic společného.

V průběhu jednání před soudem proto stěžovatelka navrhla vypracování revizního znaleckého posudku, který by byl zpracován odlišným subjektem od posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Při tomto svém požadavku vycházela z názoru vysloveného Ústavním soudem v nálezu sp. zn. II. ÚS 92/95, podle něhož *lze revizní znalecký posudek stěžít odepřít vzhledem k zásadě zjištění skutečného stavu věci, která nemůže být nijak omezena pravomocí ministerstva, a zejména pak pro odstranění jakýchkoliv pochybností a z toho důvodu obnovení důvěry občana v právo*. Takový postup je dle tohoto názoru v souladu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a s článkem 36 Listiny základních práv a svobod, neboť *soudy mají dbát, aby jejich rozhodnutí byla nikoliv jen shora předepsanou, ale též akceptovatelnou spravedlností*. Návrhu stěžovatelky na vypracování revizního znaleckého posudku soud nevyhověl.

Stěžovatelka proto žádá Nejvyšší správní soud, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu stěžovatelkou uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně není případná argumentace stěžovatelky nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 92/95. Ústavní soud totiž v této věci dospěl k závěru, že z důkazů (zdravotních posudků) provedených před soudy prvního a druhého stupně *nelze zjistit, zda se vztahují k rozhodnému období, tj. zda vyhodnocují zdravotní stav navrhovatele ke dni vydání napadených rozhodnutí*. Napadené rozhodnutí proto v daném případě vycházelo z *neskutečného, resp. neidentifikovatelného skutkového stavu*, v důsledku čehož se stávalo nepřezkoumatelným.

V projednávaném případě je naproti tomu z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí zcela zřejmé, že zdravotní stav stěžovatelky posuzovala komise k datu vydání napadeného rozhodnutí, je z něj patrné, z jakých skutkových zjištění komise vycházela a na základě jakých úvah dospěla ke svým posudkovým závěrům. Co se týká chybného vyčíslení procentuální míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v posudku, přisvědčuje Nejvyšší správní soud krajskému soudu, že jak výrok posudku, tak jeho obsah, resp. odborné nálezy, jež mu byly podkladem, jakož i protokol o jednání před posudkovou komisí svědčí o tom, že šlo o administrativní nedopatření, a nikoli o vadu, jež by činila jasně formulované závěry komise jakkoli pochybnými. Byť tedy Nejvyšší správní soud sdílí názor Ústavního soudu, že návrhu na vypracování revizního znaleckého posudku je nutno vyhovět vždy, existují-li i po vypracování posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí pochybnosti o příčinách dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzovaného, resp. o adekvátnosti posouzení míry poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti, v daném případě takové pochybnosti neshledal a stěžovatelkou dovolávaná část citovaného nálezu Ústavního soudu tudíž na projednávaný případ nedopadá.

Jen pro úplnost odkazuje Nejvyšší správní soud na názor prezentovaný v tomtéž nálezu, podle něhož *zásadně nelze spatřovat porušení čl. 36 Listiny v tom, že soud nevyhoví všem důkazním návrhům účastníků, neboť jen soudu přísluší rozhodnout, které z navržených*

důkazů provede a které nikoliv (§ 120 odst. 1, 2 o. s. ř.), to však platí pouze potud, pokud lze na skutkový stav v dané věci bezpečně usoudit (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp. zn. III. ÚS 150/93). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že právě o posléze uvedenou situaci se jedná i v souzené věci.

Co se pak týká námitky nesprávné aplikace vyhlášky č. 284/1995 Sb., ani tato není důvodná. V její příloze č. 2, kapitole XV, oddílu F, položce 2, písm. b) jsou uvedeny *degenerativní změny na páteři a ploténkách s lehkým funkčním postižením zpravidla více úseků páteře, s občas vystupujícími projevy nervového a svalového dráždění (např. cervikokraniální syndrom, cervikobrachiální syndrom, lumbální syndrom, ischialgie, syndrom sakroiliakálního skloubení, občasné blokády), slabostí svalového korzetu, omezením pohybu v postiženém úseku, omezení pro vynucené polohy a fyzicky náročné aktivity, a jedná se tedy o položku dokonale odpovídající prokázanému zdravotnímu postižení stěžovatelky.*

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci netrpí vadou podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. prosince 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

